

kunne jupartierne sådan set selv have løst sig ud af, hvis de blot havde valgt at underkaste Nice-traktaten en folkeafstemning, og det ville Dansk Folkeparti selvfølgelig have anbefalet.

Med hensyn til hvor grænsen går, har hr. Jesper Langballe jo fuldstændig ret i, at det er helt umuligt at forudsige. Der er ingen, der har nogen som helst begreber om, hvor grænsen for EU-lovgivning går. Jeg kunne f.eks. nævne artikel 18, som man så flot kalder fleksibilitetsbestemmelsen. Nok har man et kompetencekatalog indskrevet i dag – jeg tror, det er artikel 15, 16 og 17 – men hvis der nu skulle være enighed i Ministerrådet om, at det ikke er nok, og det kunne man jo godt forestille sig, når man ved, hvor dårligt Folketinget repræsenterer befolkningens opfattelse, kan man altså uden at holde folkeafstemninger overføre mere magt fra Folketinget til EU's organer, så grænserne ligger overhovedet ikke fast. Der er ingen, der aner, hvor vi ender, og det er derfor, det er så hovedløst bare at sige, at vi skal sige ja.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg synes, dette spørgsmål er interessant. I denne debat er der brug for lidt eftertænkning, og da den mangler totalt på jaside, er vi jo nødt til at kompensere lidt for det ved at diskutere med hinanden.

Der er mange, også nejsigere, der har den opfattelse, at EU fra starten var et udmærket praktisk samarbejde, men at det er perverteret efterhånden; men det er ikke min mening. Jeg mener faktisk, at den perversion har været indbygget hele tiden, lige fra Romtraktaten, der siger, at denne sammenslutning gøres stadig snævrere. Det vil sige, at der i et forfatningslignende dokument er indbygget en dynamik, og som jeg sagde før: Det er vistnok kun totalitære stater, der gør det.

For alle demokratiske, frie retsstater må et sådant papir, et sådant forfatningslignende dokument, være en sten, der står fast, så man aldrig er i tvivl om, hvor langt det går. Det går nemlig ikke længere, end bogstaverne på papiret siger.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg kan fuldstændigt bekræfte det scenario, som hr. Jesper Langballe fremdrager. Det er jo tankevækkende, at man i en forfatning indskriver nogle deciderede politiske betragtninger, når det

tages i betragtning, at det burde være udgangspunktet, at en forfatning skal konstituere de strukturelle forhold i et demokrati og egentlig ikke indeholde partipolitiske eller andre politiske hensigtserklæringer. Det er et meget stort problem.

Det andet store problem er, at der er ingen, der aner, hvor grænsen går for EU's reguleringer. Artikel 18 siger meget klart, at man kan overføre nye kompetencer til EU uden at holde folkeafstemninger. Passarellebestemmelsen siger meget klart, at man på de områder, hvor der i dag er vetoret for de enkelte lande, altså hvor der skal være enighed for at lave lovgivning, kan gå over til kvalificerede flertalsafgørelser uden at holde folkeafstemninger. Det vil sige, at grænsen flyder, svaret svæver i luften, og der er ingen, der aner, hvad det er, vi siger ja til.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Til orientering vil jeg lige仁se op, hvem jeg nu har på listen over medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger. Det er hr. Rune Lund, fru Charlotte Antonsen, hr. Svend Auken, fru Lone Dybkjær og hr. Jens Rohde.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Nu stemmer Dansk Folkeparti jo nej til EU-forfatningen, ligesom Enhedslisten gør.

Jeg kan forstå på noget af det, som ordføreren har sagt tidligere, at alternativet er det indre marked. Men hvad er det nu, der er så godt ved det indre marked? Det er jo et marked, hvor principperne om varernes og kapitalens fri bevægelighed går forud for alt andet. Det betyder f.eks., at dyretransporter, der jo i EU's optik er en vare på linje med en pose spaghetti, skal køre rundt på de europæiske landeveje i timevis. Vi må ikke sige, at i Danmark skal dyrene køres til det nærmeste slagteri, for så er det en teknisk handelshindring.

Kl. 15.30

På samme vis: Hvis EU siger, at der skal være nitrit i økologisk spegepølse, må vi ikke sige her i Danmark, at der ikke skal være nitrit i økologisk spegepølse, for så vil det også være en teknisk handelshindring og en forhindring for varernes frie bevægelighed. Hvordan kan sådan nogle principper for frihandel være et alternativ? Det forstår vi ganske enkelt ikke i Enhedslisten.